

Popotna malha – CELJE

Klub slabim vremenskim obetom, se nas je le zbralo sedemnajst navdušencev in popotno malho nam je uspelo izpeljati po programu. Cel dan je rahlo naletaval sneg, a to nas ni oviralo, nežne snežinke so naredile pravo zimsko kuliso.

Varno nas je vozila voznica minibusa. Ob živahnem klepetu je vožnja po Mirenski dolini in potem ob Savi in Savinji hitro minila. Kavica v Tremerjah se je prilegla, saj nas je čakalo kar nekaj napornih ur. Napornih zato, ker smo bili vseskozi na nogah, brez počitka.

Naše raziskovanje tretjega največjega mesta Celje, se je pričelo na Starem gradu, največjem gradu pri nas (po zadnjih merjenjih naj bi to bil grad Grad). Lokalna vodička nam je predstavila zgodovino gradu, ob tem pa seveda tudi delček zgodovine najpomembnejše plemiške rodovine poznega srednjega veka na slovenskem – Celjskih grofov. Najbolj ganljiva je prelepa ljubezenska zgodba med Friderikom II in Veroniko Deseniško, kjer je menda dobil navdih tudi Shakespeare. Grad je ohranil svoj prvotni obseg, ker so ga grofje uporabljali za bivanje le kratek čas, pozneje je služil v vojaške namene. Svojo pomembnost so grofje Celjski izkazovali s Knežjim dvorom v mestu. Grad ni bil vzdrževan, uporabljali so ga celo za kamnolom, marsikatera hiša v Celju ima temelje iz grajskih zidov. Danes je lepo obnovljen, poleti gosti številne kulturne prireditve. Z razgledne ploščadi je lep razgled na mesto z reko Savinjo, ob lepem vremenu pa tudi na Kamniške Alpe, Kozjanske griče, Sljeme. Mi nismo imeli te sreče (uživali smo v zimski idili) smo se pa nasmejali ob zgodbi, da je La Toya tu snemala film. Ozadje je bilo vsekakor zanimivo.

Z gradu nas je avtobus zapeljal v mesto, kjer smo se podali peš po starem mestnem jedru. Najprej smo se srečali z znamenito popotnico Almo Karlin (kip). Rokovanje z njo naj bi prinašalo srečo na prihodnjih potovanjih.

Mesto je res lepo obnovljeno, pravi užitek se je sprehajati po ulicah in trgih in občudovati bogato arhitekturo, zgodovino, umetnost. Deležni smo bili izčrpne razlage lokalne vodičke, prav nič suhoparne, saj je pripoved začinila s pikantnimi zgodbami.

Željni znanja, prav nič utrujeni, čeprav smo že tri ure občudovali bogato zgodovino mesta, smo se podali še v Pokrajinski muzej v Knežjem dvoru. V kleti in pod grajskim dvoriščem se razteza ogromno razstavišče, in-situ (na mestu najdbe), ostankov antične Celeje – mesto pod mestom. Navdušili so nas monumentalni objekti stari več kot 2000 let. Zelo dobro je ohranjena tlakovana

mestna ulica, obzidje s stolpoma zahodnih mestnih vrat.... Kar vživeli smo se v preteklost.

V prvem nadstropju pa smo se na stalni razstavi zopet srečali s Celjskimi grofi. Spoznali smo vso zgodovino te pomembne rodbine, od svobodnih gospodov Žovniških, do zadnjega, Ulrika II. Dvorec grofov Celjskih je bil poleg Trsta edini kraj kamor so segali evropski kulturni in umetniški tokovi. Res bogata zgodovina.

Za posladek pa smo si v Celjski grofiji ogledali še Celjski strop, edinstveno znamenitost v Evropi, iz 17. stoletja. Strop sestavlja enajst polj poslikanih s tempera barvami na platno. Osrednji motiv je prvi primer baročnega iluzionizma na slovenskem.

Sliko je napadla plesen, upajmo, da se bo našel denar za ohranitev te edinstvene umetnine.

Polni vtisov, prijetno utrujeni smo se poslovili od prijaznih vodičev in se odpeljali proti domu. Kultura nas je tudi nahranila, saj ni nihče želel na pijačo ali kosilo.

Ostalo je še veliko zanimivosti in muzejskih zbirk, ki jih nismo videli, a jih je vredno obiskati. Pohvala vodički Maji Kos, ki je pripravila in organizirala odličen program.

Bila sem res prijetno presenečena, kaj vse ima Celje pokazati, kako dobro mesto skrbi za svojo dediščino.

Priporočilo vsem: »Obiščite Celje, ne bo vam žal«.

Olga Pust